

ademing voor zijn innerlijk leven, dat alles kende hij nu door haar.

Het was een geluk te groot om afstand van te doen. Hij voelde, dat ook zij zijn omgang niet meer missen kon in haar leven, dat er iets was wat haar onweerstaanbaar naar hem toe trok; en het gaf hem een juichend triomfgevoel, dat echter vaak zich uitte in een snik.

Hij was sterk en sprak niet meer van zijn liefde. Niet direct tenminste; want hij kon het niet helpen, dat die liefde openbrak in zijn blikken, dat zij trilde in zijn handen en vooral in zijn stem.

Hij deed zijn best. En Eveline zag het. Soms ontroerde en trof het haar zóó, dat zij in erbarmen om zijn lijden, hem in haar armen sluiten wou en zich verweet een pervers spel met hem te spelen. Dan zou ze zich willen vernederen voor hem en hem bekennen dat zij ook van hem hield met hartstocht en hem zou toebehooren.

Maar zij deed het niet; gedreven en teruggehouden door een even sterk instinct. Zij was zich goed bewust van haar verliefdheid. Een verliefdheid, die werd gevoed door hun vertrouwelijk omgang en die zij nooit kon nalaten te beschouwen als een onzuiver, bijna dierlijk gevoel in haar, waarover ze zich eigenlijk schaamde.

Want haar geest bewonderde hem immers niet. Zij bekeek hem te veel met critiseerende oogen; hij leek haar toch onbeduidend.

Doch langzamerhand veranderde dit.

Haar verstand mengde zich hoe langer hoe minder in haar gevoelens. En haar heftig verlangen naar liefde had nu het hoogste woord.

Zij was zich wel voortdurend bewust, dat zij zich bedroog en zich liet glijden langs een gevaarlijken weg; maar dat bewustzijn lichtte den laatsten tijd maar even op, te vluchtig om diepen indruk na te laten. —

Het sprak van zelf, dat er veel over haar en Taco gesproken werd.

Op een middag ontving Taco bezoek van zijn zuster, die hem lief en gemoedelijk waar-

schuwen kwam tegen „dat coquette nest.”

Hij hoorde haar ongeduldig aan, antwoordde echter niet; en toen zij aandrong: „Oppassen?” zei hij „waarvoor zou ik moeten oppassen? Ik ben heelemaal op de hoogte van wat zij voor me voelt. Wij zijn goede vrienden, meer niet.”

„Dus maak je je geen illusies?” had zijn zuster lichtelijk ironisch gevraagd.

„Neen. Niet zooals jij die bedoelt.” — Verder had hij geweigerd iets over dat onderwerp te zeggen.

Zij had nog gepoogd op zijn ridderlijk gevoel te werken en hem verweten, dat hij haar door die „vriendschap” toch maar leelijk in opspraak bracht.

„Dat spijt me,” had hij gezegd „maar zij is gelukkig geen meisje om zich druk te maken over de opinie van menschen, die zich niet eens een reine verhouding tusschen man en vrouw kunnen denken. Zulk tuig veracht zij even diep als ik.”

Beleedigd was zijn zuster vertrokken.

Gewoonlijk bleef zij nog wat bij de kinderen spelen en snuffelde door huis om te zien of alles wel „netjes werd gehouden.” Maar dezen middag was zij bijna zonder groet en haastig heen gegaan.

Wat hem in andere omstandigheden verdriet zou hebben gedaan, maakte nu geen indruk op hem. Dien avond zou Eveline met hem een groote wandeling maken. Hij had het eten gesteld op vijf uur en tot groote teleurstelling van de kinderen was hij in den gouden zomeravond alleen de deur uitgegaan, had zelfs een beetje boos geweigerd dat zij hem „een eindje brengen” zouden. Bruusk had hij zich van de grijpende en streelende vingertjes los gemaakt en de verwijtende oogen ontweken.

Ook de juffrouw had hem verwijtend aangekeken; hij had het opgemerkt en het had hem geërgerd. Waar bemoeide dat gekke schepsel zich mee?!

Op den hoek van de laan waar hij woonde, stond Eveline hem al op te wachten.

Zij had een wit, wijdgeplooid japonnetje